

Alexandre Dumas

CEI
TREI
MUSCHETARI

Traducere: E. APOSTOLEANU

Volumul I

Editura Andreas

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE

Cei trei muschetari / Alexandre Dumas ; trad.: E
Apostoleanu. - București : Andreas Print, 2021
2 vol.

ISBN 978-606-765-142-3

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-606-765-144-7

I. Apostoleanu, E (trad.)

821.133.1

DIFUZOR EXCLUSIV:

IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

Lucrare apărută pentru prima dată în fascicule
în revista *Le Siècle*, Franța, între martie și iulie 1844

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2022

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi
reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată,
audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Redactare și adaptare text: Laura Ivona DUMITRU

DTP copertă: Gheorghe DUMITRU

Ilustrație copertă: D.M.

Bun de tipar: 12.12.2021; Coli de tipar: 20

Format: Z₆, 16/54x84 cm

CUPRINS

I. Cele trei daruri ale domnului d'Artagnan tatăl	5
II. În așteptare la domnul de Tréville	19
III. Audiența	29
IV. Umărul lui Athos, centura lui Porthos și batista lui Aramis	40
V. Muschetarii Regelui și soldații domnului Cardinal	48
VI. Majestatea Sa, Regele Ludovic al XIII-lea	59
VII. Casa muschetarilor	78
VIII. O intrigă la curte	86
IX. D'Artagnan se arată	95
X. O capcană în veacul al XVII-lea	103
XI. Intriga se leagă	113
XII. George Villiers, duce de Buckingham	130
XIII. Domnul Bonacieux	138
XIV. Omul de la Meung	147
XV. Magistrați și militari	157
XVI. Căsnicia Bonacieux	174
XVII. Amantul și soțul	187
XVIII. Plan de luptă	194
XIX. Călătoria	203
XX. Contesa de Winter	215
XXI. Baletul de la Merlaison	224
XXII. Întâlnirea	231
XXIII. Pavilionul	240
XXIV. Porthos	250
XXV. Teza lui Aramis	268
XXVI. Soția lui Athos	284
XXVII. Întoarcerea	302
XXVIII. În goană după echipament	312

I

Cele trei daruri ale domnului d'Artagnan tatăl

În prima zi de luni din luna aprilie a anului 1625, orașelul Meung, unde s-a născut autorul romanului Rozei, Jean de Meun, părea că este cu totul într-o revoluție ca și când hughenoții ar fi venit să asedieze pentru a doua oară La Rochelle. Mai mulți cetățeni, văzând femeile fugind spre Strada Mare, auzind copiii țipând în pragul ușilor, se grăbeau să-și pună platoșa și, ca să-și întărească vitejia, cam șovăielnică, se înarmară cu muschete și baltage. Cu toții se îndreptară către hanul *Franc-Meunier*, în fața căruia se îngrămădea, mărindu-se din minut în minut, o mulțime de lume, zgomotoasă și plină de curiozitate.

Pe timpurile acelea, panicile erau dese, și puține zile treceau fără ca în vreun oraș sau altul să nu se înregistreze, prin cronici, vreun eveniment de felul acesta. Erau nobili care se războiau între ei; regele se certa cu cardinalul; spaniolul căuta ceartă regelui. Apoi, în afară de aceste războaie înăbușite sau publice, mai erau și tâlharii, cerșetorii, hughenoții și lacheii, care se războiau cu toată lumea. Cetățenii se înarmau totdeauna contra tâlharilor, contra lacheilor, adesea contra nobililor și hughenoților, câteodată contra regelui; dar niciodată contra cardinalului și spaniolului. Deci, din acest obicei, în această zi de luni din luna aprilie 1625, cetățenii, auzind zgomot și nevăzând nici stegulețul galben și roșu, nici livreaa ducelui de Richelieu, se repeziră în zona hanului *Franc-Meunier*.

Ajuns acolo, fiecare putea să vadă și să recunoască pricina acestui vuiet.

Un tânăr... să-i facem portretul: închipuiți-vă pe don Quijote la optsprezece ani, don Quijote fără zale și fără platoșă, don Quijote îmbrăcat cu o haină scurtă de lână, a cărei culoare albastră se schimbase într-o nuanță ușoară de drojdie de vin și de albastru al cerului. Fața prelungă și oacheșă; pomeții obrazilor ieșiți, semn de viclenie; mușchii obrazilor, foarte dezvoltati, semn sigur, după care se recunoaște gasconul, chiar și fără beretă pe cap, iar tânărul nostru purta o beretă împodobită cu un fel de pană; ochiul ager și inteligent; nasul coroiat, dar foarte bine făcut, prea mare pentru un copil încă, prea mic pentru un bărbat format. Un ochi puțin deprins l-ar fi luat drept un fiu de moșier în călătorie, dacă n-ar fi avut o sabie lungă care, atârnată de o curea, bătea pulpele proprietarului său când era pe jos.

Căci tânărul nostru avea un cal, și acest cal era așa de deosebit, că a fost băgat de seamă: era un căluț de Etearn, de doisprezece sau paisprezece ani, de culoare galbenă, cu coada fără păr, dar nu și fără umflături la picioare și care, mergând cu capul lăsat mai jos de genunchi, făcea inutilă întrebuițarea căpăstrului. Cu toate acestea, făcea opt mile pe zi. Din nenorocire, însușirile acestea bune ale calului erau așa de bine ascunse sub părul său ciudat și sub mersul nepotrivit, încât produsese o impresie a cărei defavoare căzuse până și asupra cavalerului său.

Și această impresie fusese cu atât mai rea pentru tânărul d'Artagnan (astfel se numea don Quijote acestei alte Rossinante), cu cât el nu-și ascundea partea caraghioasă ce-i dădea un astfel de cal, oricât de bun călăreț ar fi fost. Știa că un astfel de cal prețuia cel puțin douăzeci de livre. Dar cuvintele de care a fost însoțit darul, nu aveau preț:

– Fiul meu, spusese nobilul gascon, calul acesta s-a născut în casa tatălui tău, sunt aproape treisprezece ani, și de atunci e acolo, ceea ce trebuie să te facă să-l iubești. Nu-l vinde niciodată, lasă-l să moară liniștit de bătrânețe; și dacă te duci în război cu el, cruță-l cum ai cruța un servitor bătrân. La curte, urmă domnul d'Artagnan tatăl, dacă ai cinstea să te duci acolo, cinste la care,

de altfel, îți dă drept vechea ta noblețe, păstrează cu vrednicie numele tău de nobil, care a fost ținut cu cinste de strămoșii tăi de peste cinci sute de ani, și pentru tine, și pentru ai tăi. Prin ai tăi, înțeleg rudele și prietenii. Nu suporta niciodată nimic decât de la domnul cardinal și de la rege. Prin îndrăzneală, un nobil își croiește drumul astăzi. Ești tânăr, trebuie să fii viteaz pentru două cuvinte: întâi, pentru că ești gascon, și al doilea, pentru că ești fiul meu. Nu te teme de împrejurări, și caută aventurile. Te-am învățat să mănuiesti spada; ai un picior de fier, un pumn de oțel. Bate-te pentru orice; bate-te cu atât mai mult cu cât duelurile sunt oprite. Prin urmare, este o îndrăzneală îndoită a te bate. N-am, fiul meu, să-ți dau decât cincisprezece taleri, calul meu și povețele pe care le-ai auzit. Mama ta va mai adăuga rețeta unui leac pe care îl are de la o țigancă și care are darul minunat de a vindeca orice rană care nu atinge inima. Folosește-te de toate și trăiește fericit și mulți ani! N-am să-ți mai spun decât un singur cuvânt, și este o pildă pe care vreau să ți-o dau, nu a mea, căci eu nu m-am dus niciodată la curte și n-am fost decât în războaiele religioase ca voluntar; vreau să vorbesc de domnul de Tréville, care a fost vecinul meu altădată și care a avut cinstea să se joace, ca și copil, cu regele nostru Ludovic al XIII-lea. Câteodată jocurile lor se prefăceau în lupte și, în luptele acestea, regele nu era întotdeauna cel mai tare. Loviturile pe care le-a primit i-au adus multă stimă și prietenie domnului de Tréville. De aceea, cu toate legile, ordonanțele și închisorile, iată-l ajuns căpitanul muschetarilor, adică șeful unei legiuni de cezari, pe care regele îl prețuiește foarte mult, și de care domnului cardinal îi este teamă, el care nu se prea teme de orice, după cum știe oricine. Mai mult încă, domnul de Tréville câștigă zece mii de taleri pe an; este deci un mare nobil. A început ca tine. Du-te să-l vezi cu această scrioare. Neapărat să ajungi ca el!

Spunând acestea, domnul d'Artagnan tatăl l-a încins pe fiul său cu propria-i sabie, l-a sărutat cu dragoste pe amândoi obraji și l-a binecuvântat.

Leșind din camera părintească, tânărul o întâlnește pe mama sa, care-l aștepta cu faimoasa rețetă și ale cărei sfaturi, de care am mai vorbit, trebuia să-i fie de atâtea ori de folos. Despărțirea, de

data aceasta, a fost mai lungă și mai duioasă decât fusese de cealaltă parte. Nu doar că domnul d'Artagnan nu și-ar fi iubit copilul, care era singura sa odraslă, dar domnul d'Artagnan era bărbat și ar fi fost nevrednic pentru bărbat să se emoționeze. Pe când doamna d'Artagnan era femeie și, mai mult încă, era mamă. Ea a plâns mult, și s-o spunem spre lauda domnului d'Artagnan fiul, oricâte efortări a făcut pentru a se ține bine, cum trebuia să fie un viitor muschetar, natura a învins și a vărsat multe lacrimi, pe care cu multă greutate le-a ascuns pe jumătate.

Tânărul plecă în aceeași zi, încărcat cu cele trei daruri părințești, care se compuneau, cum am spus, din cincisprezece scuzi, un cal și scrisoarea pentru domnul de Tréville.

Astfel, d'Artagnan se afla, moral și fizic, o copie exactă a eroului lui Cervantes, cu care l-am comparat atât de potrivit, când datoria mea de istoric m-a silit să-i fac portretul. Don Quijote lua morile de vânt drept uriași, și oile, drept armate; d'Artagnan lua fiecare surâs drept o ocară și fiecare privire drept o provocare. De aici reieșea că era gata de bătaie de la Tabes până la Meung, ducând mâna la mânerul sabiei sale de zece ori pe zi și totuși, pumnul nu se coborî pe nici un obraz și sabia nu ieși deloc din teacă. Nu pentru că imaginea nenorocitului căluț galben nu făcea să treacă multe surâsuri pe fețele trecătorilor, ci pentru că deasupra căluțului zornăia o sabie cam lungă, și cum deasupra acestei săbii strălucea un ochi mai curând sălbatic decât mândru, trecătorii își înfrâneau râsul. D'Artagnan rămase deci mândru și nevătămat în susceptibilitatea lui până la acest nenorocit oraș Meung.

Dar acolo, cum descălecă la poarta hanului *Franc-Meunier*, fără ca nimeni, gazdă, chelner sau rândaș, să vină să-i ia calul, d'Artagnan văzu la o fereastră întredeschisă din catul de jos, un nobil bine făcut și mândru, cu toate că era puțin posomorât. Vorbea cu alte două persoane, ce păreau că-l ascultă cu supunere. D'Artagnan crezu după obiceiul lui, că el era pricina convorbirii și ascultă. De data aceasta d'Artagnan nu se înșelase decât pe jumătate. Nu era vorba despre el, ci despre calul lui.

Nobilul părea că enumeră, celor ce-l ascultau, toate calitățile calului și cum astfel, după cum am spus-o, cei ce ascultau pă-

rea să aibă un mare respect pentru cel ce povestea, izbucneau în râs tot timpul. Or, cum un zâmbet ușor era deajuns pentru a deștepta mânia tânărului, se înțelege ce efect a produs asupra lui atâta râs zgomotos.

Cu toate acestea, d'Artagnan a vrut să-și dea seama mai întâi de fizionomia obraznicului care își bătea joc de el. Își îndreptă privirea-i mândră asupra străinului și recunoscu un bărbat cam de patruzeci, patruzeci și cinci de ani, cu ochii negri și pătrunzători, cu fața galbenă, cu nasul puternic accentuat, cu mustața neagră și foarte bine potrivită. Era îmbrăcat cu un pieptar și cu pantaloni viorii cu șireturi de aceeași culoare. Acești pantaloni și acel pieptar, cu toate că erau noi, păreau cam mototolite, ca niște haine de călătorie închise mult timp într-un geamantan. D'Artagnan observă toate acestea cu repeziciune și, fără îndoială, se redeșteptă în el un simț instinctiv, care-i spunea că necunoscutul acesta trebuia să aibă o mare înrâurire asupra vieții sale.

Cum în momentul în care d'Artagnan își țintea privirea pe gentilomul cu pieptar vioriu, nobilul făcea cu privirea la căluțul béarnes, una dintre cele mai iscusite și mai adânci demonstrații. Cei doi care-l ascultau izbucniră în râs, și el însuși lăasă, împotriva obiceiului său, să-i rătăcească un surâs ușor pe față. De data aceasta nu mai era nici o îndoială, d'Artagnan era într-adevăr insultat. Astfel încredințat, își trase bereta pe ochi și, încercând să-și ia din aerele de curte, pe care le deprinsese în Gasconia de la nobili ce mergeau în călătorie, înaintă cu o mână pe sabie și cu cealaltă în șold. Din nenorocire, cu cât înainta, mânia îl orbea tot mai mult și, în loc de cuvântarea demnă și mândră pe care și-o pregătise pentru ca să-i provoace, nu mai găsi în vârful limbii sale decât o exprimare grosolană, însoțită de un gest furios.

– Ei, domnule, strigă el, domnule, care te ascunzi după oblo-nul acela! Da, dumneata! Spune-mi, te rog, de cine râzi, și vom râde împreună!

Nobilul duse încet ochii de la cal la cavaler, ca și cum i-ar fi trebuit un timp oarecare ca să priceapă că i se adresau lui astfel de vorbe ciudate. Apoi, când nu se mai îndoii, își încruntă puțin sprân-

cenele și, după o pauză destul de lungă, răspunse lui d'Artagnan cu un accent de ironie și de obrăznicie cu neputință de descris:

– Nu-ți vorbesc, domnule.

– Dar eu îți vorbesc! strigă tânărul scos din fire de acel amestec de obrăznicie și politețe, de bunăcuviință și de dispreț.

Necunoscutul îl mai privi un minut cu un surâs ușor și, retrăgându-se de la fereastră, ieși încet din han ca să vină să se așeze în fața calului, la doi pași de d'Artagnan. Aerul său liniștit și fizionomia-i batjocoritoare măriseră veselia celor doi cu care vorbea și care rămăseseră la fereastră.

D'Artagnan, văzându-l venind, își trase sabia din teacă pe jumătate.

– Calul acesta este, desigur, sau mai de grabă a fost, în tinerețea lui, galben ca piciorul cocoșului, reluă necunoscutul, urmându-și cercetările începute și vorbind celor ce-l ascultau de la fereastră, fără să pară deloc că bagă de seamă înverșunarea lui d'Artagnan care, cu toate acestea, se afla între el și ei. Este o culoare foarte cunoscută în botanică, dar până acum foarte rară la cai.

– Cine nu îndrăznește să râdă de stăpân, râde de cal, strigă furios concurentul lui Tréville.

– Nu râd des, domnule, reluă necunoscutul, după cum poți să vezi singur, după aerul figurii mele, dar țin, cu toate acestea, să-mi păstrez dreptul de a râde când îmi place.

– Și eu, strigă d'Artagnan, nu vreau ca cineva să râdă când mie îmi displace!

– Adevărat, domnule, urmă necunoscutul, mai liniștit ca niciodată, ai toată dreptatea.

Și, întorcându-se, se pregătea să intre în han prin poarta cea mare, sub care d'Artagnan, intrând, văzuse un cal înșeuat.

Dar d'Artagnan nu era o fire ca să lase astfel nepedepsit un om care avusese obrăznicia să râdă de dânsul. Își scoase sabia de tot din teacă și se luă după el, strigând:

– Întoarce-te, întoarce-te, domnule batjocoritor, ca să nu te lovesc pe la spate!

– Să mă lovești pe mine! zise celălalt, învârtindu-se pe călcâie și uitându-se la el cu atâta mirare ca și cu dispreț. Dragul meu, ești nebun!

Apoi, cu vocea pe jumătate, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși:

– E păcat, continuă el, ce chilipir pentru Maiestatea Sa care, ca să-și recruteze muschetarii săi, caută viteji prin toate părțile!

De-abia isprăvi, și d'Artagnan îi trânti o lovitură de sabie atât de strașnică, încât, dacă n-ar fi făcut rapid o săritură înapoi, probabil că ar fi glumit pentru cea din urmă oară. Necunoscutul văzu atunci că s-a întrecut cu gluma, își trase sabia, își salută adversarul și se așează grav în gardă. Dar în același timp cei doi care îl ascultau, însoțiți de hangiu, se aruncară asupra lui d'Artagnan cu lovituri strașnice de ciomege, lopeți și clești. Aceasta dădu atacului o ripostă atât de rapidă și desăvârșită, încât adversarul lui d'Artagnan, în timp ce acesta se întorcea pentru a face față acestei ploii de lovituri, își punea sabia în teacă cu aceeași precizie. Din actor ce era cât pe ce să fie, deveni spectatorul luptei, rol de care se achită cu nepăsarea lui obișnuită, mormăind, cu toate astea:

– Naiba să-i ia pe gasconi! Puneți-l pe calul lui cel galben și să plece!

– Nu înainte de a te fi omorât, lașule! strigă d'Artagnan, făcând față, pe cât îi era cu putință, fără să dea înapoi măcar cu un pas dinaintea celor trei dușmani, care îl acopereau cu lovituri.

– Încă o fanfaronadă, murmură nobilul. Pe cinstea mea! Gasconii aștia nu se pot îndrepta! Continuați deci jocul, fiindcă-l dorește cu orice preț. Când va obosi, are să ne spună că îi ajunge.

Dar necunoscutul nu știa însă cu ce fel de încăpățânat avea de-a face. D'Artagnan nu era omul care ar fi cerut milă vreodată. Lupta urmă deci câteva secunde încă. Când, în sfârșit, d'Artagnan, sleit, lăsă să-i scape sabia, pe care o lovitură de baston i-o rupse în două, o altă lovitură, care-i plesni fruntea, îl răsturnă cu totul însângerat și aproape leșinat.

În momentul acesta, alergau toți din toate părțile la fața locului. Hangiului, fiindu-i teamă de scandal, l-a dus, cu ajutorul servitorilor, pe rănit în bucătărie, unde i se dădură câteva îngrijiri.

Cât despre nobil, el veni să-și reia locul la fereastră și privea cu oarecare nărbdare toată mulțimea aceasta care de ar fi rămas acolo, i-ar fi făcut o mare neplăcere.

– Ei, cum îi este turbatului ăluia? reluă el, întorcându-se la zgomotul uşii care se deschisese, adresându-se gazdei care venea să se intereseze de sănătatea lui.

– Măria Voastră e bine sănătoasă? întrebă gazda.

– Da, foarte bine, scumpul meu. Şi eu, la rândul meu, te întreb cum îi mai este tânărului nostru.

– Îi e mai bine, răspunse hangiul, a leşinat cu desăvârşire.

– Adevărat? spuse nobilul.

– Dar înainte de a leşina, şi-a adunat toată puterea ca să vă strige şi să vă sfideze, chemându-vă.

– Dar e dracul gol ştrengarul ăsta! strigă necunoscutul.

– O, nu, Măria Voastră, nu e dracul, reluă gazda cu o strâmbătură de dispreţ, căci în timpul leşinului noi l-am scotocit şi n-am găsit în pachetul lui decât o cămaşă şi în pungă 12 taleri, ceea ce nu l-a împedit să spună, când leşina, că dacă lucrul ăsta-i s-ar fi întâmplat la Paris, v-aţi fi căit numaidecât, pe când aici, aveţi să vă căiţi mai târziu.

– Atunci, spuse rece necunoscutul, e poate vreun prinţ travestit.

– Vă spun asta, Măria Voastră, reluă hangiul, ca să fiţi cu ochii în patru.

– Şi n-a pomenit pe nimeni, în furia lui?

– Ba da, îşi lovea buzunarul şi spunea: „Vom vedea noi ce are să zică domnul de Tréville de insulta ce i s-a făcut protejatului său“.

– Domnul de Tréville? spuse necunoscutul, devenind mai cu luare-aminte. Să vedem, scumpul meu, în timp ce tânărul nostru era leşinat, dumneata n-ai stat, sunt foarte sigur, fără să vezi ce are în buzunarul acela. Ce avea acolo?

– O scrisoare adresată domnului de Tréville, căpitanul muschetarilor.

– Adevărat?

– Ca şi cum am cinstea să vă vorbesc, Măria Voastră.

Hangiul, care nu era înzestrat cu o prea mare isteţime, nu băgă de seamă expresia pe care vorbele lui o dădură fizionomiei necunoscutului. Acesta părăsi marginea ferestrei pe care stătea mereu rezemat cu cotul şi încruntă din sprâncene ca un om neliniştit.

– La naiba, murmură el printre dinţi, Tréville să-mi fi trimis pe gasconul ăsta? E prea tânăr! Dar o lovitură de sabie e o lo-

vitură de sabie, oricare ar fi vârsta celui care o dă, și te ferești mai puțin de un copil decât de oricare altul. Ajunge câteodată o mică piedică pentru a-ți răsturna un plan întreg.

Și necunoscutul căzu pe gânduri câteva minute.

– Să vedem, hangiule, zise el, n-ai să mă scapi de năbădăiosul ăsta? Ca o chestie de conștiință să-l omor nu pot, și cu toate astea mă stingherește. Unde e el?

– În camera soției mele, unde îl pansează, la primul etaj.

– Boarfele și sacul lui sunt cu el? Nu și-a scos haina?

– Toate astea, dimpotrivă, sunt jos în bucătărie. Dar fiindcă vă stingherește, tânărul ăsta nebun...

– Fără îndoială. El pricinuiește în hanul dumnevoastră un scandal pe care niște oameni cinstiți nu l-ar putea răbda. Urcă la dumneata, fă-mi socoteala și înștiințează-mi servitorul.

– Cum! Domnul ne părăsește?

– Dumneata o știi bine, fiindcă ți-am dat poruncă să-mi înșueze calul. N-am fost ascultat?

– Ba da, și cum Măria Voastră a putut să vadă, calul său se găsește sub poarta cea mare, pregătit cu totul de plecare.

– Bine, atunci fă ce ți-am spus.

– Bre, își zise hangiul, să aibă el frică de băiețaș?

Dar o aruncătură de ochi poruncitoare a necunoscutului îl opri scurt. Salută și ieși umilit.

– Nu trebuie ca Milady să fie zărită de caraghiosul ăsta; urmă străinul. Nu mai e mult până să treacă. E în întârziere chiar. Ho-tărât, mai bine ar fi să mă urc pe cal și să-i ies înainte... Numai dacă aș fi putut să știu ce cuprinde acea scrisoare adresată lui Tréville!

Și necunoscutul, tot mormăind, se îndreptă spre bucătărie.

În acel timp, hangiul, care nu se îndoia că prezența tânărului îl gonia pe necunoscut din hanul său, urcase în camera nevastei lui și îl găsisese pe d'Artagnan, care-și venise în simțiri. Atunci, tot făcându-l să înțeleagă că poliția ar putea foarte bine să-i joace o festă, pentru că a căutat pricină unui nobil, îl convinse, cu toată slăbiciunea lui, să se scoale și să-și urmeze drumul. D'Artagnan, buimăcit pe jumătate, fără haină și cu capul înfășat în cârpe, se ridică și, împins de hangiu, începu să coboare. Dar, ajungând la bucătărie, îl zări era provocatorul său, care vorbea li-

niștit pe treapta unei trăsură greoaie trasă de doi cai mari de Normandia.

Acea care-i vorbea și al cărui cap apărea prin fereastra ușii de la trăsură, era o femeie cam de 20-22 de ani. Am mai spus cât de repede prindea d'Artagnan o fizionomie. A văzut deci, din prima aruncătură de ochi, că femeia era tânără și frumoasă. Or, această frumusețe îl izbi cu atât mai mult cu cât era cu totul străină de țările meridionale, pe care d'Artagnan le locuise până atunci. Era o ființă palidă și blondă, cu părul lung, buclat, ce-i cădea pe umeri, cu ochi mari, albaștri, languroși, cu buze trandafirii și cu mâini de o albeață desăvârșită. Ea îi vorbea necunoscutului cu multă vioiciune.

– Așadar, Eminentă Sa îmi poruncește... spunea doamna.

– De a vă întoarce numaidecât în Anglia și de a-l înștiința direct, dacă ducele va pleca din Londra.

– Dar celelalte lămuriri? întrebă frumoasa călătoare.

– Se găsesc în cutia aceasta, pe care nu o veți deschide decât de cealaltă parte a Canalului Mânecii.

– Foarte bine. Și dumneata ce faci?

– Eu mă întorc la Paris.

– Fără să-l pedepsești pe acest băiat obraznic? întrebă doamna.

Necunoscutul era gata să răspundă, dar în momentul când tocmai deschidea gura, d'Artagnan, care auzise tot, se repezi în pragul ușii.

– Ba tocmai băiatul acesta obraznic îi pedepsește pe alții! strigă el. Și nădăjduiesc că, de data aceasta, acela pe care trebuia să-l pedepsească n-are să-i scape, cum i-a scăpat întâia dată.

– N-are să-i scape? reluă necunoscutul, încruntând din sprâncene.

– Nu, de față cu o femeie, cred că n-ai să îndrăznești să fugi.

– Gândiți-vă, strigă Milady, văzând că gentilomul punea mâna pe sabie, gândiți-vă că cea mai mică întârziere poate să piardă totul.

– Aveți dreptate, strigă gentilomul. Urmați-vă drumul, și eu pe al meu.

Și salutând-o cu o mișcare din cap, se aruncă pe cal, în timp ce vizitiul caretei biciuia cu putere caii. Cei doi convorbitori o luară deci la galop, îndepărtându-se fiecare în sens opus.